



REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-147/2026-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Silvija Čovića članova vijeća te sudske savjetnice Katarine Skrbina, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja VUPLAST d.o.o., Radnička cesta 86, Savska Ves, OIB: 36179247807, kojeg zastupa Bojan Bacinger, odvjetnik iz Čakovca, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Ulica grada Vukovara 23, Zagreb, OIB: 95857869241, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, Zagreb, Ulica grada Vukovara 33, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj dana 27. kolovoza 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev kojim tužitelj zahtijeva poništavanje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, klasa: UP/II-034-02/26-01/242, urbroj: 354-2/19-26-06 od 21. svibnja 2026.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Tuženik je osporenim rješenjem odbio žalbu tužitelja te zahtjev tužitelja za naknadom troškova žalbenog postupka.
2. Tužitelj je protiv tuženika podnio tužbu zbog bitne povrede odredaba postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. U tužbi iznosi kronologiju postupka, ističe da je pogrešno primijenjeno materijalno pravo pogotovo članak 293. u vezi s člankom 4., 280. stavkom 4. i 8. te člankom 295. stavkom 1. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“ 120/16., 114/22. i 48/26. – dalje u tekstu: ZJN). Ističe da se osnovni razlog osporenog rješenja svodi na argument da naručitelj u Dokumentaciji o nabavi nije izričito propisao pravnu posljedicu u vidu odbijanja ponude za slučaj nedostavljanja uzorka u roku, slijedom čega dostavljanje uzoraka nakon proteka roka za dostavu ponuda, odnosno tijekom postupka pregleda i ocjene ponuda samo po sebi ne predstavlja povredu članka 293. ZJN-a budući da uzorci u skladu s člankom 20. stavkom 8. Pravilnika o dokumentaciji o nabavi ne predstavljaju dokumente koja naručitelj ne smije zatražiti od ponuditelja tijekom pregleda i ocjene ponuda. Tužitelj smatra da je takav argument pravno neosnovan iz više razloga. Navodi da je obveza dostave uzroka izričito propisana

Dokumentacijom o nabavi u točkama 11. i 12. Tehničke specifikacije uz izričitu naznaku "obvezna je dostava uzorka". Smatra da pravna posljedica nedostavljanja onog što je Dokumentacijom o nabavi propisao kao obvezno ne mora biti propisana u samoj dokumentaciji o nabavi, jer je propisana samim zakonom i to člankom 295. stavkom 1. ZJN-a koji obvezuje naručitelja da odbije nepravilnu ponudu. Prema mišljenju tužitelja to je svaka ponuda koja nije sukladna Dokumentaciji o nabavi. Nadalje ističe da je člankom 280. stavkom 4. ZJN-a izričito propisano da se pri izradi ponude ponuditelj mora pridržavati zahtjeva iz Dokumentacije o nabavi dok je člankom 280. stavkom 8. propisano da se nakon isteka roka za dostavu ponude ponuda ne smije mijenjati. Navodi da je točno da članak 293. stavak 1. ZJN-a dopušta naručitelju da zahtijeva "dopunu, razjašnjenje, upotpunjavanje ili dostavljanje nužnih informacija ili dokumentacije", ali da se ta odredba odnosi na informacije i dokumentaciju, dakle na deskriptivne, verbalne ili pisane sadržaje kojima se pojašnjava sadržaj već postojeće ponude. Ističe da članak 293. stavak 2. ZJN-a izričito propisuje da postupanje po stavku 1. ne smije dovesti do pregovaranja u vezi s ponuđenim predmetom nabave. Omogućavanje da ponuditelj naknadno dostavi uzorak otvara objektivno mogućnost prilagodbe uzorka odnosno mogućnost da ponuditelj u međuvremenu od isteka roka za dostavu ponude do dostave uzorka proizvede ili nabavi uzorak koji odgovara traženim specifikacijama. Time nedvojbeno došlo do pregovaranja u vezi s ponuđenim predmetom nabave što je zabranjeno člankom 293. Nadalje ističe da je u pobijanom rješenju kao drugi razlog za odbijanje žalbe pozivanje na članak 2. stavak 8. Pravilnika tumačeći ga agumentum a contrario budući da su u toj odredbi navedeni samo ponudbeni list, troškovnik i jamstvo za ozbiljnost ponude kao dokumenti koje naručitelj ne smije tražiti naknadno. Prema mišljenju tužitelja iz navedenog bi slijedilo da svi ostali dokumenti uključujući i uzorke mogu biti traženi naknadno. Smatra da je ovakvo tumačenje nedopustivo te da podzakonski akt ne može proširiti ovlasti naručitelja preko granica koje su postavljene samim zakonom. Ograničenje je postavljeno zakonom i ne smije se zahtijevati nešto što bi predstavljalo pregovaranje u vezi s predmetom nabave, izmjenu ponude ili povredu načela jednakog tretmana. Ako bi se prihvatilo tumačenje tuženika da se članak 20. stavak 8. Pravilnika tumači argumentum a contrario tada bi to značilo da naručitelj naknadno može zahtijevati bilo koji dokument osim tri izričito navedena. Takvo tumačenje nije samo u suprotnosti s izrekom članka 293. ZJN-a/2016. već je i u suprotnosti sa ustaljenom praksom Državne komisije i Visokog upravnog suda Republike Hrvatske. Također smatra da se nepravilno tumači praksa Suda Europske unije posebno predmet C-131/16 Archus i Gama. Navedeni predmet je upravo relevantan jer se izravno bavi upravo pitanjem naknade dostave uzorka u postupku javne nabave, dakle identičnim činjeničnim supstratom kao u ovom predmetu. Navedena presuda je posebno specifična jer se odnosi upravo na uzorak mikrofilma koji je bio tražen tenderskom dokumentacijom. Sud EU je utvrdio da je nedopustivo dopustiti ponuditelju da naknadno dostavi ili zamijeni uzorak koji je tenderskom dokumentacijom bio izričito tražen jer takva naknadna dostava predstavlja de facto dostavu nove ponude. Isto tako presuda C-366/12 Manova prema mišljenju tužitelja također je relevantna, u toj presudi Sud Europske unije je utvrdio da se dopuna ponude može odobriti samo iznimno i samo u pogledu podataka za koje se objektivno može utvrditi da potječu iz razdoblja prije isteka roka za dostavu ponude. Uzorak koji je fizički stigao naručitelju šest tjedana nakon isteka roka za dostavu ponude ne može se objektivno smatrati podatkom koji je postojao prije isteka roka jer je on fizički dostavljen naručitelju nekoliko tjedana nakon

roka za dostavu ponude. Isto tako tužitelj smatra da je povrijeđeno načelo jednakog tretmana ponuditelja (članak 4. ZJN-a) navedeno načelo zahtijeva da se sa svim ponuditeljima postupa jednako u svim fazama postupka javne nabave. U konkretnom slučaju tužitelj je uzorak dostavio uz ponudu i time je snosio sve troškove i vremenske pritiske proizvodnje uzorka do 1. prosinca 2025. suprotno tome ponuditelj Altocomm d.o.o. je dostavio uzorak tek 12. siječnja 2026. Riječ je o objektivnoj i mjerljivoj vremenskoj prednosti od 42 dana, a u kojem vremenu je odabrani ponuditelj mogao kalibrirati, dorađivati ili proizvoditi uzorak s ciljem sukladnosti s tehničkim specifikacijama. Dodatno iz zapisnika o otvaranju ponuda je razvidno da je naručitelj identični postupak naknadnog traženja uzorka proveo i prema ponuditelju INOPIA d.o.o. čija je ponuda također bila bez uzorka. Time je naručitelj sustavno pogodio ponuditelja koji uz ponudu nisu dostavili uzorak. Što se tiče bitne povrede odredaba postupka tužitelj ističe da rješenje nije obrazloženo jer je tužitelj u žalbi istaknuo šest suštinskih argumenata da je Državna komisija u obrazloženju pobijanog rješenja samo prepisala žalbene navode tužitelja, a potom ih u meritumu odbila kroz dva paragrafa obrazloženja. Takvo obrazloženje ne omogućuje ni tužitelju niti sudu ispitivanje pravnog stava tuženika odnosno ne zna se zašto tuženik smatra da presuda Archus i Gama nije primjenjiva. Tužitelj smatra da takva manjkavost obrazloženja predstavlja bitnu povredu odredaba postupka koja se sama po sebi razlog za poništenje osporenog rješenja. Isto tako osporava odluku o trošku te predlaže da Visoki upravni sud poništi osporeno rješenje i odluku o odabiru te naloži Državnoj komisiji da tužitelju naknadi troškove upravnog spora, odnosno da poništi rješenje tuženika u cijelosti i vrati predmet Državnoj komisiji na ponovno odlučivanje te naloži Državnoj komisiji za kontrolu postupaka javne nabave da tužitelju nadoknadi troškove ovog postupka.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu ponavlja sve što je istaknuo u obrazloženju osporenog rješenja. Poziva se na članak 293. ZJN-a i članak 20. stavak 8. Pravilnika o dokumentaciji o nabavi te ponudi u postupcima javne nabave ("Narodne novine", 65/17., 75/20. i 92/25. – dalje: Pravilnik). Ističe da je među strankama ostalo sporno je li naručitelj u pogledu ponude uz koju nije dostavljen uzorak mogao koristiti institut propisan člankom 293. ZJN-a ili je takvu ponudu trebao odbiti. Tuženik je ocijenio da se radi o situaciji u kojoj se mogao koristiti institut propisan člankom 293. ZJN-a, budući da se ne radi o dokumentu, koji sukladno članku 20. stavak 8. Pravilnika o dokumentaciji o nabavi ne smije biti zatražen od ponuditelja tijekom pregleda i ocjene ponude. Tuženik smatra da niti iz presude suda EU, C-336/12 i C-131/16, koje se odnose na institut pojašnjenja i dopunu ponude uz naglasak na načelo jednakosti postupanja i transparentnosti, a na koju ukazuje žalitelj, ne proizlazi nepravilnost postupanja naručitelja u konkretnom predmetu. Predlaže da žalba odbije. Osim toga dodaje da su nove direktive proširile mogućnost naručitelja u traženju pojašnjenja/upotpunjavanja ponuda, odnosno da daju naručitelju puno aktivniju i fleksibilniju ulogu u pregledu i ocjeni ponude na način da ako određeni dokumenti nedostaju ili ako su dostavljeni dokumenti nepotpuni ili pogrešni ili se takvima čine, naručitelji imaju mogućnost zahtijevati od dotičnih gospodarskih subjekata da podnesu dopune, razjasne ili upotpune nužne informacije ili dokumentaciju u odgovarajućem vremenskom roku pod uvjetom da su ti zahtjevi u potpunosti sukladni s načelima jednakosti postupanja i transparentnosti. Ističu da iz same dikcije članka 56. stavka 3, Direktive 2014/24/EU, odnosno mjerodavnog članka 76. Direktive 2014/25/EU proizlazi kako isti dopuštaju podnošenje nužnih informacija ili dokumentacije. Dakle, čak i ako određeni dokumenti nedostaju za razliku od odgovarajućeg članka prethodne

Direktive 2004/18/EZ (članak 51.), koji tu mogućnost nije predviđao, već samo i isključivo mogućnost nadopune ili pojašnjenja dokumenata koji su već dostavljeni/zaprimljeni u samoj ponudi. Dakle, tumačenjem ukupnosti odredaba ZJN-a/16., pa tako i Direktive 2014/24/EU i 2014/25/EU, prema mišljenju tuženika proizlazi da je istima usvojen manje formalistički pristup u postupku pregleda i ocjene ponuda, orijentiran prvenstveno poštivanju temeljnih načela javne nabave i usmjeren ka održavanju što veće razine tržišnog natjecanja, a što se između ostalog ostvaruje i primjenom alata iz članaka 263. i 293. ZJN-a, na način da naručitelj neće odbiti ponudu čije se nedostaci mogu otkloniti. Tuženik smatra da kada takve mogućnosti ne bi bilo i kada bi naručitelj primjenom formalističkog pristupa odbijao ponude koje imaju ili se čine da imaju nedostatke, upravo bi se takvo postupanje moglo okvalificirati kao protivno načelu tržišnog natjecanja. Osim toga, kada bi naručitelj automatizmom odbio svaku ponudu koja ima ili se čini da ima nedostataka, takvo postupanje moglo bi se okvalificirati između ostalog i kao protivno načelu proporcionalnosti. Suština tog načela jest da svaka mjera naručitelj u postupku javne nabave kojim se ograničavaju određena prava ponuditeljima, bude svom težinom proporcionalna naravi potrebe za tom mjerom. Upravo je u skladu s načelom proporcionalnosti kao i načelom jednakosti tretmana, prema mišljenju tužitelja, postupao naručitelj u konkretnom postupku pregleda i ocjene ponude te je ponuditelje koji nisu uz ponudu dostavili uzorke pozvao na dostavu istih u postupku pregleda i ocjene ponuda. Nadalje, ističe da praksu suda Europske unije na koju se poziva tužitelj nije primjenjiva u konkretnom slučaju, jer se ne radi o istovjetnom činjeničnom i pravnom stanju, odnosno iz navedenih presuda ne proizlazi da bi postupanje naručitelja u konkretnom postupku javne nabave u svim specifičnim okolnostima slučaja bilo nezakonito. Ujedno se radi o predmetima u kojima je sud tumačio usklađenost odredbama Direktive 2004/17 i Direktive 2004/18, koje su stavljene van snage novim Direktivama 2014/24 i 2014/25, koje su uvažile gore navedeni i opisano fleksibilni pristup. Tuženik također ukazuje na najrecentniju praksu suda Europske unije, odnosno presudu u predmetu, C-812/24 od 22. svibnja 2026. Ecli:EU:C:2026:38 Lipor i PreZero, Portugal, u kojoj je sud Europske unije tumačio sukladnost nacionalnog prava s Direktivom 2014/24/EU, i to zakonodavnog uređenja, kojim je propisano da Povjerenstvo za odabir zahtijeva od natjecatelja i ponuditelja da isprave formalne nepravilnosti u njihovim ponudama.

Te nepravilnosti uključuju: nepodnošenje ili netočno podnošenje dokumenta kojima se samo dokazuju činjenice ili svojstva prije datuma podnošenja prijave ili ponude uključujući izjave iz priloga I i V ovog zakonika ili ESPD-a. Iz navedene presude proizlazi da sud EU takvo zakonodavno uređenje ne smatra protivno pravu EU, odnosno proizlazi stav suda EU da ponuditelja ne treba isključiti iz postupka javne nabave samo zato što svojoj ponudi nije priložio ESPD društva kćeri. S obzirom da se takav propust može ispraviti pod uvjetom da to nije protivno ni jednoj odredbi nacionalnog prava i da se taj ispravak provede u skladu s načelom jednakosti postupanja i transparentnosti. Tuženik zaključno ističe da bi uvažavanje tužiteljevih navoda dovelo do pretjeranog formalizma u smislu nemogućnosti otklanjanja čisto formalnih nepravilnosti, a za koje, kao u konkretnom slučaju dokumentacijom o nabavi niti odredbama ZJN-a nije zapriječeno odbacivanje ili odbijanje ponuda. Ujedno, tuženik naglašava da bi čak i odbijanje ponude kao sankcija za nedostavljanje ESPD obrasca već u samoj ponudi predstavljalo prevelik formalizam te da je takav stav potvrđen i kroz praksu Visokog upravnog suda, primjerice u presudi, poslovni broj: Us II-254/21 od 24. kolovoza 2021. Ujedno, tuženik ukazuje i na stav Visokog upravnog

suda primjerice presuda, poslovni broj: Us II-197/2024 od 6. studenog 2024. u kojoj se navodi da je u situaciji kada primjerice naručitelj ne primjeni odredbu članka 293. stavak 1. ZJN-a, a ponuditelj u tijeku postupka pregleda i ocjene ponude samoinicijativno dostavi određenu dokumentaciju da naručitelj ne bi postupio pravilno kada ne bi uzeo u obzir tako dostavljeni dokaz npr. naslovnice projekta kao dokaz iskustva koje je već navedeno u životopisu dostavljenom u ponudi.

Isto tako tuženik ukazuje na presudu, poslovni broj: Us II-110/2019 od 13. ožujka 2019. u kojoj sud iskazuje stav da nije od utjecaja na valjanost ponude odabranog ponuditelja to što je unutar ažuriranih povratnih dokumenata bez poziva naručitelja dostavio ispravljenu tablicu tehničkih karakteristika. Što se tiče obrazloženja osporenog rješenja, tuženik ukazuje na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske, broj: U-III-1882/2019 od 21. siječnja 2021. iz koje jasno i nedvojbeno proizlazi, a koji stav je izrazio i potvrdio sud u više svojih odluka, da obveza obrazlaganja sudskih odluka i odluka drugih nadležnih tijela ne podrazumijeva obvezu suda i nadležnog tijela detaljno odgovoriti na svaki argument koji stranke iznesu u postupku, nego podrazumijeva obvezu navođenja samo onih razloga koji su bili dostatni i odlučni za rješenje predmetnog spora, a kojima se nadležno tijelo vodilo pri donošenju svoje odluke. U odnosu na tvrdnju tužitelja kojim osporava zakonitost odluke o troškovima žalbenog postupka, odnosno točku II. izreke rješenja, kojim je tužitelj odbijen sa zahtjevom za naknadu, tuženik ističe da su isti neutemeljeni. Ističe da je člankom 431. stavkom 3. ZJN-a propisano da je stranka na čiju je štetu žalbeni postupak okončan dužna protivno stranci nadoknaditi opravdane troškove koji su nastali sudjelovanjem u žalbenom postupku, dok je stavkom 4. propisano da u slučaju odustajanja od žalbe, odbijanja ili odbacivanja žalbe žalitelj nema pravo na troškove žalbenog postupka. Dakle, s obzirom da je žalba tužitelja odbijena kao neosnovana isti nema pravo na naknadu troškova žalbenog postupka. Predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti, a u slučaju usvajanja da sam riješi stvar.

4. Zainteresirana osoba je dostavila odgovor na tužbu u kojem predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije.

5. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", 36/24. i 39/26.– Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske; dalje: ZUS) odgovor tuženika i zainteresirane osobe na tužbu dostavljeni su tužitelju.

6. Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke, kao i očitovanja stranaka tijekom upravno-sudskog postupka te na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja ocijenio da tužbeni zahtjev nije osnovan. Naime, iz spisa predmeta proizlazi da je Ministarstvo unutarnjih poslova objavilo dana 27. listopada 2025. u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske poziv na nadmetanje s dokumentacijom o nabavi u otvorenom postupku javne nabave, broj objave: 2025/S F02-0012218, predmet nabave: oprema za dekontaminaciju. Predmet nabave je podijeljen na 11 grupa, pri čemu su predmet nabave u grupi 3: kompleti jednokratne odjeće i obuće pakirani i vakumirani u vrećicu. U Predmetnom postupku javne nabave u grupi 3 dostavljene su 4 ponude, pri čemu je naručitelj 2 ponude ocijenio valjanim te je dana 13. travnja 2026., a dana 16. travnja 2026. objavio odluku o odabiru kojom je odabrao ponudu ponuditelja Altocomm d.o.o. Zagreb, kao ekonomski najpovoljniju.

7. U postupku je nesporno da su uzorci od strane odabranog ponuditelja dostavljeni nakon roka za dostavu ponude. Među strankama je ostalo sporno, je li

naručitelj u pogledu takve ponude mogao koristiti institut propisan člankom 293. ZJN-a ili je takvu ponudu trebao odbiti.

8. Odredbom članka 293. stavak 1. 2. i 3. ZJN-a propisano je da ako su informacije i dokumentacija koju je trebao dostaviti gospodarski subjekt nepotpuni ili pogrešni ili se takvima čine ili ako nedostaju određeni dokumenti, javni naručitelj može, poštujući načela jednakog tretmana i transparentnosti zahtijevati od dotičnih gospodarskih subjekata da dopune, razjasne, upotpune ili dostave nužne informacije ili dokumentaciju u primjerenom roku ne kraćem od pet dana.

Postupanje sukladno stavku 1. ovog članka ne smije dovesti do pregovaranja u vezi s kriterijima za odabir ponude ili ponuđenim predmetom nabave. Ako javni naručitelj u postupku javne nabave ne primjenjuje mogućnost iz stavka 1. ovog članka, obavezan je obrazložiti razloge u zapisniku o pregledu i ocjeni ponude.

9. Nesporno je među strankama da je pozivom na članak 293. ZJN-a naručitelj od odabranog ponuditelja, ali i od ponuditelja INOPIA d.o.o. zatražio dostavu uzorka, jer je njihova ponuda bila bez uzorka. Kako je u postupku utvrđeno da naručitelj nije propisao u Dokumentaciji o nabavi pravnu posljedicu u vidu odbijanja ponude, u slučaju nedostavljanja uzorka u roku za dostavu ponude te kako se ne radi o dokumentaciji koju naručitelj sukladno odredbi članka 20. stavak 8. Pravilnika ne smije zatražiti od ponuditelja tijekom pregleda i ocjene ponude. Prema ocjeni ovoga Suda, pravilno je odbijena žalba tužitelja kao neosnovana, budući da je i prema ocjeni ovoga Suda u konkretnom slučaju bilo moguće koristiti institut iz članka 293. ZJN-a.

10. Iz ponude odabranog ponuditelja proizlazi da je u ponudi na dva mjesta, i to u troškovniku i u obrascu tehničkih specifikacija navedeno da nudi proizvod "Topway import and export CO.LTD. Decontamination set 007" te ujedno u ponudi dostavljena brošura proizvođača upravo za navedeni i nuđeni proizvod. Odabrani ponuditelj je u postupku pregleda i ocjene ponude, prema zahtjevu naručitelja za dostavom uzorka, dostavio predmetni uzorak za ponuđeni predmet nabave. Dakle, u konkretnom slučaju se radi o dopuštenoj primjeni članka 293. ZJN-a te u konkretnom slučaju nema riječi o pregovaranju u pogledu ponuđenog predmeta nabave, budući da je odabrani ponuditelj dostavio uzorak upravo za ponuđeni predmet nabave, koji je već u ponudi bio označen nazivom i podacima o proizvođaču i za koji je dostavljena brošura proizvođača.

11. Isto tako prema ocjeni i ovoga Suda pravilno ukazuje tuženik da u dokumentaciji o nabavi nije propisana pravna posljedica u slučaju nedostave uzorka uz ponudu. Da se ne radi o povredi načela jednakog tretmana ponuditelja proizlazi i iz činjenice da je naručitelj zatražio uzorke od svih ponuditelja koji nisu dostavili uzorak uz ponudu, što nesporno proizlazi iz navoda same tužbe. Međutim, navedeno tužitelj drugačije tumači te ističe da je naručitelj sustavno pogodio ponuditeljima koji uz ponudu nisu dostavili uzorak.

12. Prema ocjeni ovoga Suda načelo jednakog tretmana nije povrijeđeno, jer do povrede istog bi došlo u slučaju da naručitelj u istovrsnoj situaciji prema ponuditeljima postupao na različite načine, odnosno da je o odabranog ponuditelja tražio dostavu uzorka, a od drugih ponuditelja koji nisu dostavili uzorke to nije tražio.

Što se tiče tvrdnje o vremenskom rasponu, odnosno da je odabrani ponuditelj dostavio uzorak tek nakon 6 tjedana nakon isteka roka za dostavu ponude, valja istaknuti da je odredbom članka 293. stavka 1. ZJN-a propisano da se dostavu nužnih informacija ili dokumentacije mora tražiti u primjerenom roku, ali ne kraćem od pet

dana. Stoga, davanjem odabranom ponuditelju dužeg roka za dostavu uzorka, naručitelj nije postupio protivno navedenoj zakonskoj odredbi.

13. Odabrani ponuditelj je postupio sukladno zahtjevu naručitelja te je traženi uzorak dostavio tijekom postupka pregleda i ocjene ponude, odnosno prije zaključenja zapisnika o pregledu i ocjeni ponuda i prije donošenja odluke o odabiru. Što se tiče tužbenih navoda da rješenje nije valjano obrazloženo, valja istaknuti da obveza obrazlaganja ne podrazumijeva obvezu tuženika odgovoriti na svaki argument koje stranke iznesu u postupku, nego podrazumijeva obvezu navođenja samo onih razloga koji su bili dostatni i odlučni za rješenje predmetnog postupka, a kojima se nadležno tijelo vodilo pri donošenju svoje odluke.

14. Što se tiče odluke o troškovima, valja istaknuti da je odredbom članka 431. stavak 4. ZJN-a propisano da u slučaju odustajanja od žalbe, odbijanja ili odbacivanja žalbe žalitelj nema pravo na naknadu troškova žalbenog postupka.

15. S obzirom na navedeno da je žalba tužitelja odbijena kao neosnovana, nema pravo na naknadu troškova žalbenog postupka.

16. S obzirom na sve navedeno, trebalo je temeljem odredbe članka 116. stavka 1. ZUS-a tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

17. Odluka o troškovima temelji se na odredbi članka 147. stavka 1. ZUS-a.

U Zagrebu 27. kolovoza 2026.

Predsjednica vijeća:
Ljiljana Karlovčan-Đurović

Broj zapisa: **9-3088c-38022**

Kontrolni broj: **0ff56-796d6-613c4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki upravni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.